

РЕШЕНИЕ

№ 3826

гр. София, 09.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.05.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

**ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Силвия Мичева-Димитрова**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4230** по описа за **2023** година докладвано от съдия Силвия Мичева-Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по реда чл.208 – чл.228 от АПК, във вр. с чл.63, ал.1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на началник група при ОПП – СДВР, чрез юриконсулт А. А., срещу Решение № 1068/06.03.2023 г., постановено по АНД № 9498/2021 г. по описа на Софийски районен съд, с което Наказателно постановление № 19-4332-004216/13.03.2019 г., издадено от Г. Б. – началник група към ОПП – СДВР е отменено в частта по пункт 1, и е изменено в частта му по пункт 2, като размерът на административното наказание глоба е намален на 75,00 лв. /седемдесет и пет лева/, а срокът на лишаването от право да се управлява МПС е определен на 1 месец.

Касаторът излага оплаквания за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и неправилно приложение на закона - касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, вр. чл.63, ал.1 от ЗАНН. Счита, че фактическата обстановка е установена неправилно, а изводите на районния съд не са съобразени със събрания доказателствен материал и не се основават на доказателствата, приложени в административнонакателната преписка. Прави искане за отмяна на решението. Претендира юриконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност по отношение адвокатското възнаграждение на другата страна.

В съдебно заседание, жалбоподателят - редовно призован, не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалба – М. Я. Г., се представлява от процесуалния си

представител адв. К., която изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли решението на първоинстанционния да бъде оставено в сила като правилно и обосновано. Претендира присъждане на направените разноски.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор М., изразява становище за неоснователност на касационната жалба и предлага тя да бъде оставена без уважение. Административен съд София-град, XXIV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл.218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 от АПК, от лице по чл.210, ал.1 от АПК, срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт. С оглед на това тя е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл.218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Обжалваното съдебно решение е валидно, допустимо и правилно.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства и в обжалваното решение е изложил мотиви относно тяхната преценка и оценка. Въз основа на приетите писмени доказателства той е възприел следната фактическа обстановка:

На 28.01.2019 г., около 15:15 ч., в [населено място], ответника по касационната жалба М. Я. Г. управлявала лек автомобил марка „Пежо“, нейна собственост, като се включвала в движението по [улица], правейки ляв завой. Срещу нея, управлявайки лек автомобил марка „Б.“ се движела В. С. Б.. При разминаването на посочените превозни средства на [улица]се получило ожулване и по двете. Съгласие между водачите им не било постигнато, а Г. продължила движението си, не уведомила органите на МВР и не изчакала идването им на местопроизшествието.

Ответникът по касационната жалба М. Г. била установена като извършител на нарушения по чл.20, ал.1 от ЗДвП и по чл.123, ал.1, т.3, б.В от ЗДвП на по-късна дата, след подаването на сигнал от страна на В. Б.. Срещу нея било образувано административнонаказателно производство със съставянето на АУАН № 084612/19.02.2019 г., който тя подписала с отбелязване, че възразява срещу вписаните констатации. Въз основа на същия е издадено процесното наказателно постановление, с което са й наложени две наказания: на основание чл.185 от ЗДвП й е наложено административно наказание глоба в размер на 20,00 лв. за извършено нарушение по чл.20, ал.1 от ЗДвП, за това че не контролира ППС, което управлява; и на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП й е наложено административно наказание глоба в размер на 170,00 лв. за извършено нарушение по чл.123, ал.1, т.3, б.В от ЗДвП, както й лишаване от право да управлява МПС за срок от два месеца, за това че при наличие на разногласия относно обстоятелствата относно обстоятелствата за ПТП го напуска, не уведомява службата за контрол, както и не изпълнява указанията й.

При правилно установена фактическа обстановка районният съд е формирал правни изводи, които се споделят и от настоящия състав.

Решението е правилно. Постановено е при напълно изяснена фактическа обстановка и при правилно приложение на материалния закон. От събраните по делото доказателства по категоричен начин се установява, че изводът на АНО за „недостатъчен контрол“ от страна на М. Г. върху управляваното от нея МПС е

необоснован, поради което първоинстанционният съд е отменил наказателното постановление в тази част. Установил е обаче, че наказаното лице е изпълнило състава на вмененото му нарушение по пункт 2, но по подробно изложени в решението съображения е приел, че наказанието за него е завишено и е изменил наказателното постановление в тази част като е намалил размера на глобата на 75 лв.

Настоящата инстанция споделя изводите на първоинстанционния съд, които са подробно аргументирани в оспореното решение.

Правилно районният съд е отменил НП в частта по пункт 1 и е изменил същото в частта по пункт 2, намалявайки размера на наложеното административно наказание глоба от 150,00 на 75,00 лв. Същият е взел предвид както данните за личността на дееца, така и тежестта на извършеното нарушение и е отчел, че наложеното от АНО наказание е несъразмерно тежко, поради което го е намалил. Настоящата съдебна инстанция изцяло споделя мотивите за това, изложени в обжалваното решение, поради което препраща към тях.

По изложените съображения съдът намира, че не са налице твърдяните касационни основания, поради което обжалваното решение като валидно, допустимо и правилно, следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, претенцията на касатора за присъждане на разноски е неоснователна.

В полза на ответника по касационната жалба следва да се присъди адвокатско възнаграждение. То е своевременно поискано и представлява разноски за процесуално представителство по договор за правна защита и съдействие от 25.05.2023 г. Според последния уговореното адвокатско възнаграждение е в размер на 1000,00 лв. /хиляда лева/ и същото е платено при сключването на договора. Касаторът е направил възражение за прекомерност, което съдът намира за основателно. По правилата на чл.18, ал.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, ако административното наказание е под формата на глоба, какъвто е конкретния случай, възнаграждението се определя по реда на чл.7, ал.2 върху стойността на всяка наложена глоба. В случая глобите са две – първата е в размер на 20,00 лв., а втората – в размер на 150 лв., т.е. и двете са под 1000,00 лв. С оглед на това е приложима разпоредбата на чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата, според която при интерес до 1000,00 лв. възнаграждението за процесуално представителство, защита и съдействие е 400,00 лв. Следователно, минималното адвокатско възнаграждение в конкретния случай е 800,00 лв. Съдът взе предвид и обстоятелството, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност и е проведено едно съдебно заседание. С оглед на това, на ответника по касационната жалба следва да се присъдят разноски в размер на 800,00 лв. /осемстотин лева/.

Мотивиран от горното и на основание чл.221, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.2, т.5 от ЗАНН, Административен съд София-град, XXIV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1068/06.03.2023 г., постановено по АНД № 9498/2021 г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА СДВР – [населено място] ДА ЗАПЛАТИ на М. Я. Г. с ЕГН [ЕГН] и адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] направените по делото разноски в размер на 800,00 лв. /осемстотин лева/, представляващи платено адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.